

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 361

гр. София, 15.01.2018 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 67
състав, в закрито заседание на 15.01.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жанета Малинова

като разгледа дело номер **13366** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК, във вр. чл.1, ал.1 от Закон за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ). Образувано е по искова молба, предявена от С. В. И., чрез адв. В. С. С. – АК В. срещу Б. Н. Б.(БНБ) [населено място], пл.“К. А. I“ № 1, за сумата 8 627,69 лева, представляваща лихва за забавено плащане на сумата 196 000 лева – гарантиран размер на вложенията на ищеца в [фирма], както и за сумата 16 543,02 лева, представляваща разлика между размера на вложенията на ищеца в [фирма] и изплатеният му гарантиран депозит.

С определение от 11.12.2017г. съдът е оставил производството по делото без движение, с указания до ищеца в 7-дневен срок от съобщението да представи вносна бележка за платена държавна такса в полза на АССГ в размер на 10.00 лева и препис от исковата молба за ответника.

В указания срок ищецът, чрез адв. С. е изпълнил определението на съда, като с молба вх. № 1118/12.11.2018г. в АССГ е представил вносна бележка за платена държавна такса и препис от исковата молба с доказателства за ответника.

С оглед на горното съдът приема, че са отстранени нередовностите на исковата молба и същата е редовна по смисъла на чл. 129, ал.1, вр. чл.127 и чл.128 от ГПК, във вр. чл.144 от АПК.

Въпреки горното, като съобрази служебно известното му адм.дело № 560/ 2016г. по описа на Административен съд-Варна, по което с определение от 04.11.2016г. е отправено преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз, с поставени общо осем въпроси, които имат преюдициален характер за настоящото производство съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 229, ал.1, т.4 от ГПК, във вр. чл.144 от АПК за спиране на производството по настоящото дело, до произнасяне по дело С-571/2016г. от Съда на Европейския съюз, по отправеното преюдициалното запитване по адм.дело № 560/2016г. по описа на Административен съд-Варна, по

което са поставени следните въпроси:

1/Разпоредбата на чл.4, пар.3 от Договора за ЕС и принципите на равностойност и ефективност, трябва ли да се тълкуват в смисъл, че при липсата на национална уредба, допускат компетентността на съда и реда за разглеждане на исковете за вреди от нарушения на правото на ЕС да се определят според публичния орган, който е извършил нарушението и според характера на действието/бездействието, с което е осъществено нарушението, при положение, че прилагането на тези критерии има за последица разглеждане на исковете от различни съдилища-общини и административни, по различен процесуален ред- ГПК и АПК, изискващ внасяне на различни държавни такси-пропорционални и прости, и доказване на различни предпоставки, вкл. наличието на виновно поведение?

2/Разпоредбата на чл.4, пар.3 от Договора за ЕС и изискванията, поставени от Съда по делото F., следва ли да се тълкуват в смисъл, че не допускат исковете за вреди от нарушения на правото на ЕС да се разглеждат по ред, като този по чл.45 и чл.49 от ЗЗД, който изисква внасяне на пропорционална държавна такса и доказване на виновно поведение, както и по ред, като този по чл.1 от ЗОДОВ, който макар да предвижда носенето на обективна отговорност и съдържа специални правила, улесняващи достъпа до съд, се прилага само за вреди от отменени незаконосъобразни актове и незаконосъобразни фактически действия/ бездействия на администрацията, и не обхваща хипотези на нарушения на правото на ЕС, извършени от други държавни органи, с правни действия/бездействия, които не са отменени по съответния ред?

3/Разпоредбите на чл.1, пар.3, буква i) и чл.10, пар.1 от Директива 94/19/ЕО трябва ли да се тълкуват в смисъл, че допускат законодателен подход, като този, възприет в чл.36, ал.3 от ЗКИ и чл.23, ал.5 от ЗГВБ, според който, „изискването съответната кредитна институция да изглежда неспособна за момента по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозити и че не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи“, е равнозначно на установяване на неплатежоспособност на институцията и отнемане на нейния лиценз, както и схемата загарантиране на депозитите да се задейства от момента на отнемане на лиценза за извършване на банкова дейност?

4/Разпоредбата на чл.1, пар.3 от Директива 94/19/ЕО трябва ли да се тълкува в смисъл, че за да се дефинира един депозит като „неналичен“, следва да бъде установен като такъв с изричан акт на „съответните компетентни органи“, след извършване на оценката по буква i) от същата разпоредба, или допуска поради празнота в националното законодателство, преценката и волята на „съответния компетентен орган“ да се извлича по тълкувателен път от други негови актове –например в случая от Решение No 73/20.06.2014г. на УС на БНБ, с което [фирма] е поставена под специален надзор, или да се презумира от обстоятелства, като тези в главното производство?

5/При обстоятелства, като тези в главното производство –когато с Решение No 73/20.06.2014г. на УС на БНБ са преустановени всички плащания и операции, вложителите са били лишени от възможността да подават заявки за плащане и не са имали достъп до депозитите си за периода 20.06.2014г. до 06.11.2014г. –следва ли да се приеме, че всички гарантирани безсрочни депозити (за които не се изисква предизвестие за разпореждане и се плащат незабавно при поискване) са станали неналични по смисъла на чл.1 пар.3, буква i) от Директива 94/19/ЕО, или условието „да не е платен дължим и платим депозит“, изисква задължително вложителите да са

предявили до кредитната институция искане (заявка, покана) за плащане, което да не е изпълнено?

6/Разпоредбите на чл.1, пар.3, буква i), чл.10, пар.1 от Директива 94/19/ЕО и съображение (8) от Директива 2009/14/ЕО, трябва ли да се тълкуват в смисъл, че свободата на преценка на „съответните компетентни органи“ при извършване на оценката по чл.1, пар.3, буква i) във всички случаи е ограничена от срока по изр.2 на буква i), или допускат за целите на специалния надзор, като този по чл.115 от ЗКИ, депозитите да останат неналични за срок по-дълъг от посочения в Директивата?

7/ Разпоредбите на чл.1, пар.3, буква i) и чл.10, пар.1 от Директива 94/19/ЕО имат ли директен ефект и предоставят ли на вложителите в банка, включена в схема за гарантиране на депозитите, в допълнение към правото им да бъдат компенсирани от тази схема до размера по чл.7, пар.1 от Директива 94/19/ЕО, и правото да ангажират отговорността на Държавата за нарушение на правото на ЕС като предявят срещу органа, длъжен да установи неналичността на депозитите, иск за вреди от забавено плащане на гарантирания размер на депозитите, когато решението по чл.1, пар.3, буква i) е взето след установения в Директивата 5-дневен срок и забавата се дължи на действието на оздравителна мярка, целяща да предпази банката от неплатежоспособност, наложена от същия този орган или при обстоятелства, като тези в главното производство, допускат национално правило, като това по чл.79, ал.8 от ЗКИ, според което БНБ, нейните органи и оправомощените от тях лица, носят отговорност за вреди, причинени от надзорните й функции, само ако са причинени умишлено?

8/ Дали и при какви условия нарушението на правото на Съюза, изразяващо се в невземане на решение от „съответния компетентен орган“ по чл.1, пар.3, буква i) от Директива 94/19/ЕО, съставлява „достатъчно съществено“ нарушение, което може да ангажира отговорността на държава членка за вреди чрез иск срещу надзорния орган, и дали в тази връзка са от значение обстоятелствата: а) че във ФГВЛ е нямало достатъчно средства за покриване на всички гарантирани депозити; б) че през периода, през който плащанията са останали спрени, кредитната институция е била поставена под специален надзор, целящ да я предпази от неплатежоспособност; в) че депозитът на ищеца е изплатен след като БНБ е констатирала, че оздравителните мерки са неуспешни; г) че депозитът на ищеца е изплатен ведно с дохода от лихви, начислени включително за периода 20.06.2014г. –06.11.2014г.?

Настоящият състав, като взе предвид твърденията в исковата молба и обосноваването на отговорността на ответника – БНБ по предявения иск, включително с неизпълнение на задължения, произтичащи от приложимото право на Европейския съюз, имащо директен ефект за националните юрисдикции, намира, че решението по дело № С-571/2016г. на С., образувано по преюдициално запитване по адм.дело № 560/2016г. по описа на Административен съд-Варна, има преюдициално значение за правилното решаване на настоящото дело, което обуславя извод за необходимостта от спиране на производството по настоящото дело до произнасянето на С. по дело № С-571/2016г. на С..

В този смисъл е налице трайна съдебна практика на ВАС(Определение № 14117 от 02.11.2011г. на ВАС по адм.дело № 12431/2011г. 5-членен състав, Определение № 9611 от 30.08.2016г. по адм.дело № 12128/2015г. на ВАС, II отд. и др.)

С оглед горното и на основание чл. 229, ал.1, т.4 от ГПК, вр. чл.144 от АПК настоящото дело следва да бъде спряно до произнасяне на С. по дело № С-571/16г.,

образувано по отправено преюдициално запитване по адм.дело № 560/2016г. по описа на Административен съд-Варна.

По изложените съображения, Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

СПИРА производството по адм.дело № 13366/2017г. по описа на Административен съд София-град, I-во отделение, 67-ми състав до произнасянето на С. по дело № С-571/ 2016г. на С., образувано във връзка с преюдициално запитване с Определение от 04.11.2016г. по адм.дело № 560/2016г. по описа на Административен съд-Варна.

Определението може да се обжалва в 7-дневен срок от съобщението, чрез Административен съд София-град до Върховния административен съд на Република Б..

На основание чл. 138, ал.1 от АПК препис от определението да се изпрати на ищеца, чрез процесуалния му представител.

СЪДИЯ: